

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 416/06
07.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Николе Станојевића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 2154/05 од 2.11.2005. године, у седници одржаној 7.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 2154/05 од 2.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П. 1832/02 од 17.12.2004. године поништен је отказ Уговора о раду број 365/4 од 31.8.2000. године који је потписао ГГ у својству директора туженог и обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове радног спора у износу од 85.200,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 2154/05 од 2.11.2005. године жалба туженог је одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни осталих битних повреда на које се указује у ревизији. Побијана одлука је јасна, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, директор туженог је 31.12.1999. године донео одлуку о ревизији пословања туженог и саставио план пословања за 2000. годину у којем је предвиђено смањење обима пословања за 50% (услед промена у Закону о ревизији рачуноводствених извештаја) те да стога трајно престаје потреба за радом тужиље којој је престао радни однос отказом уговора о раду оспореним решењем. При томе, тужени није донео програм увођења технолошких, економских или организационих промена, нити је пре доношења отказа уговора о раду 31.8.2000. године донео одлуку да је престала потреба за радом тужиље. Тужени је са "ДД" потписао споразум о преузимању тужиље у радни однос на неодређено време, али тужиља није потписала овај споразум.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиље и поништили као незаконит отказ уговора о раду и за то дали разлоге које као правилне и потпуне у свему прихвата и Врховни суд, па нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије тужени у конкретном случају није поступио у смислу одредбе члана 26. Закона о радним односима ("Службени гласник РС" број 55/96) па је одлука о престанку радног односа тужиљи незаконита, због чега ју је као такву ваљало укинути.

Члан 26. Закона о радним односима је прописао да је послодавац дужан, у складу са програмом увођења технолошких, економских или организационих промена и програмом остваривања права запосленом за чијим је радом престала потреба да обезбеди једно од следећих права: распоређивање на друго радно место које одговара његовој стручној спреми одређене врсте занимања за рад са пуним или непуним радним временом код истог послодавца; да заснује радни однос на неодређено време са пуним, или непуним радним временом код другог послодавца на основу споразума о преузимању који закључују надлежни органи; да се стручно оспособи, преквалификује или доквалификује за рад на другом радном месту код истог или другог послодавца са пуним или непуним радним временом; право на новчану накнаду у висини од најмање 24, а највише 36 зарада запосленог, остварене за месец који претходи месецу у коме му је престао радни однос, који му се исплаћује одједном.

Нижестепени судови правилно закључују да је у конкретном случају поступак проглашења тужиље за технолошким вишком незаконито спроведен. Одлука о ревизији пословања, коју је донео директор туженог, не може се уподобити са програмом увођења технолошких, економских или организационих промена, како је то предвиђено наведеним законом. Осим тога, у моменту доношења отказа уговора о раду није постојала одлука да је престала потреба за радом тужиље, чиме јој није могло бити обезбеђено једно од права, садржаних у члану 26. Закона о радним односима. Чињеница да је таква одлука донета 3.10.2000. године, након отказа уговора о раду од 31.8.2000. године, није се могла отклонити незаконитост у поступку доношења отказа уговора о раду, што све оспорени отказ уговора о раду и по оцени Врховног суда чини незаконитим, јер се раднику не може понудити једно од права која припадају технолошком вишку пре него што се донесе одлука да је престала потреба за његовим радом.

Осим тога, отказ уговора о раду од 31.8.2000. године потписало је неовлашћено лице, с обзиром да је потписник тог акта ГГ уписан као директор туженог решењем Привредног суда у Београду тек 2.10.2000. године, чиме је повређена одредба члана 137. став 1. тачка 17. Закона о радним односима.

Како ни остали ревизијски наводи нису од значаја за другачије решавање ове правне ствари, на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО